

Ostatnia szansa na "Czarodziejski flet" w tym sezonie

20 czerwca o godzinie 19:00 na scenie Opery i Filharmonii Podlaskiej po raz ostatni w tym sezonie zabrzmia dźwięki "Czarodziejskiego fletu" W.A. Mozarta. Ta jedna z najbardziej tajemniczych oper świata, powstała w ostatnich miesiącach życia kompozytora.

Kolejne pokolenia widzów oczarowuje historia o nieśmiertelnej sile miłości i zwycięstwie dobra nad złem. Losy szlachetnego księcia Tamina to wzruszająca opowieść o wierności i poświęceniu, ale także o tym, iż największym skarbem człowieka jest jego wolność, na którą każdy musi zasłużyć. Baśniowa historia zyskała na scenie Opery i Filharmonii Podlaskiej znakomitą ilustrację dzięki światłom i projekcjom multimedialnym, przenosząc akcję sceniczną opery Mozarta w cyfrowy wymiar.

Obsada 20 czerwca

Tamino - Przemysław Borys

Papageno - Robert Gierlach

Pamina - Iwona Sobotka

Królowa Nocy - Aleksandra Resztik

Sarastro - Remigiusz Łukomski

I Dama - Magdalena Masiewicz

II Dama - Monika Ziółkowska

III Dama - Joanna Motulewicz

Monostatos - Mateusz Stachura

I Chłopiec - Julita Korch

II Chłopiec - Joanna Jurczuk

III Chłopiec - Katarzyna Szymuś-Supronowicz

Przemawiający | I Kapłan - Bogdan Kordy

II Kapłan - Leszek Gaiński

Papagena - Anna Wolfinger

I Zbrojny - Krzysztof Stankiewicz

II Zbrojny - Artur Mądry

Niewolnicy - Dariusz Pruszyński | Krzysztof Szyfman | Krzysztof Wojtecki

oraz

Chór i Orkiestra Opery i Filharmonii Podlaskiej

Dyrygent - Michał Klauza

Reżyseria - Jarek Marszewski

Kierownictwo muzyczne - Michał Klauza

Scenografia i kostiumy - Monika Graban, Radek Dębniak

Choreografia - Agustin Egurrola

Kierownik chóru - Violetta Bielecka

Z „PRZEWODNIKA OPEROWEGO” Józefa Kańskiego (www.oifp.eu):

AKT I

ODSŁONA 1. Młody książę Tamino, oddalwszy się podczas łowów od swych towarzyszy, zabłąkał się w dzikiej górskiej okolicy, nie wiedząc, że znalazł się na terytorium państwa Królowej Nocy. Nagle rzuca się na młodzieńca potworny wąż; Tamino ucieka, jednak siły opuszczają go coraz bardziej, wreszcie pada zemdlony. Ratuje go pojawienie się trzech dam dworu Królowej Nocy. Zabiwszy węża, śpieszą one do swej pani, aby jej donieść o pojawieniu się Tamina. Ocknąwszy się z omdlenia, młody książę nie spostrzega już swych wybawicielek, spotyka natomiast osobliwą postać ludzką, całą pokrytą piórami. Jest to Papageno, nadworny ptasznik Królowej Nocy, wielki spryciarz, ale i wielki tchórz udający bohatera (arieta: Der Vogelfiinger bin ich ja). Przyjmuje on z godnością podziękowania Tamina, który przypuszcza, że to Papageno wyratował go z opresji. Za kłamstwo jednak wnet spotyka Papagena zasłużona kara w postaci... potężnej kłódki, którą na usta zakładają mu powracające właśnie trzy damy. Ukazują one Taminowi portret córki Królowej Nocy, księżniczki Pamin. Po chwili zjawia się przed Taminem sama Królowa Nocy, która błaga go (aria: O zittre nicht), by ratował Paminę uwięzioną jakoby przez złego czarodzieja Sarastra. W nagrodę Królowa obiecuje Taminowi rękę Pamin. Książę przystaje z ochotą, zwłaszcza, że obraz pięknej księżniczki zapadł mu już głęboko w serce (aria: Dies Bildnis ist bezaubernd schoun). Na rozkaz Królowej Nocy trzy damy wręczają Taminowi czarodziejski flet, mający go bronić przed niebezpieczeństwami i polecają iść w ślad za trzema chłopcami, którzy mu wskażą drogę do siedziby Sarastra. Towarzyszem Tamina w wędrówce ma być ptasznik Papageno, który również otrzymał na drogę dar w postaci czarodziejskich dzwonków.

ODSŁONA 2. Po długiej i uciążliwej wędrówce Tamino i Papageno dotarli w pobliże świątyni boga Słońca – Ozyrysa. Tu właśnie znajduje się Pamina, której z rozkazu Sarastra strzeże Murzyn Monostatos – prześladowający Paminę swymi natrętnymi zalotami. Właśnie przed chwilą udaremnił on próbę ucieczki młodej dziewczyny. Tymczasem przemyślny Papageno zdołał podstępem wślizgnąć się do świątyni i spłoszywszy tchórzliwego Monostatosa, uprowadza Paminę.

ODSŁONA 3. Tamino, prowadzony przez trzech chłopców, próbuje wejść do świątyni, jednak wychodzący ze środkowej bramy stary kapłan wyjaśnia, że tylko wtedy będzie mógł przekroczyć jej progi, gdy go przyjazna dłoń tam wprowadzi. Tamino postanawia oczekiwać na dalszy rozwój wypadków w pobliskim gaju, gdzie też ku jego radości pojawi się niebawem Pamina z Papagenem. Po chwili jednak wpada do gaju ścigający Paminę i Papagena Monostatos; Papageno puszcza w ruch swe czarodziejskie dzwonki – dźwięk ich zmusza Murzyna do nieprzerwanego tańca. Zjawia się Sarastro – nie jako zły czarodziej, jak go przedstawiła Taminowi Królowa Nocy, lecz potężny i dobrotliwy arcykapłan świątyni Słońca, będącej zarazem świątynią wiedzy i poznania. Poleca on surowo ukarać Monostatosa, Taminowi zaś oświadcza, że chcąc zdobyć

Paminę, przejść musi przez szereg ciężkich prób.

AKT II

ODSŁONA 1. Na uroczystym zgromadzeniu kapłanów Słonecznego Kręgu Sarastro wyjaśnia motywy swego postępowania (aria: O Isis und Osiris). Pamina jest przeznaczona z woli bogów na małżonkę księcia Tamina, on jednak spełnić musi stawiane mu warunki, aby wraz z ręką ukochanej dostąpić zaszczytu wtajemniczenia i w gronie wybranych zasiąść w świątyni wiedzy.

ODSŁONA 2. Tamino zgłasza towarzyszącemu mu kapłanowi gotowość do wszelkich ofiar i poświęceń dla ukochanej Paminy. Gorzej jest z Papagenem – nie zdradza on zbyt dużego entuzjazmu dla planów Sarastro, pobudza go dopiero widok bliźniaczko podobnej doń Papageny, która ma być dlań nagrodą za mężne poddanie się próbom. Pierwszą jest próba milczenia, którą Tamino przechodzi zwycięsko.

ODSŁONA 3. Monostatos skrada się ku śpiącej w ogrodzie Paminie, chcąc ją pocałować. Płoszy go jednak pojawienie się Królowej Nocy, która w całym swym złowrogim majestacie staje przed Paminą. To ona, a nie Sarastro, jest przedstawicielką złych, ciemnych potęg. Żądna zemsty, chcąc zniweczyć swego wroga, podaje Paminie sztylet i grozi, że przeklnie ją i odtrąci na zawsze, jeżeli Pamina sztyletem tym nie zabije Sarastro i nie odbierze mu tajemniczego znaku „Siedmiokrotnego Kręgu Słońca”, (aria: Der Halle Rache). Pamina jest zrozpaczona. W porę zjawia się Sarastro i pociesza płaczącą, tłumacząc jej, iż do tych świętych przybytków, w których on króluje, zemsta ani zdrada nie mają przystępu – panują tu tylko uczucia przyjaźni i braterstwa (aria: In diesen heil'gen Hallen).

ODSŁONA 4. Tamino mężnie dochowuje nakazu milczenia nawet wobec Paminy, mimo, że ta, zdziwiona i zrozpaczona jego zachowaniem, opuszcza go w końcu, przekonana, że młodzieniec przestał ją kochać (aria: Ach, ich fühl's). Natomiast niepoprawny Papageno gawędzi w najlepsze z jakąś starą kobietą, która w końcu okazuje się... Papageną. Gromy i błyskawice przypominają lekkomyślnemu ptasznikowi o przyjętym zobowiązaniu.

ODSŁONA 5. Tamino i Pamina muszą przejść próbę pożegnania na pozornie wieczną rozłąkę. Tymczasem Papageno znów spotyka swą Papagenę w postaci pomarszczonej staruszki.

ODSŁONA 6. Na pół obłąkana z rozpacz Pamina, przeświadczona o obojętności ukochanego, pragnie już zabić się otrzymanym od matki sztyletem. Ocalają ją trzej chłopcy towarzyszący Taminowi.

ODSŁONA 7. Dwaj zbrojni mężowie prowadzą Tamina ku „bramie strachu”, którą młodzieniec odważnie przekracza. Oboje z Paminą przechodzą, chronieni dźwiękami czarodziejskiego fletu, „próbę ognia i wody”, która przywraca młodej dziewczynie spokój i równowagę umysłu i otwiera przed obojgiem wstęp do świątyni poznania.

ODSŁONA 8. Papageno daremnie szuka wokół swej Papageny. Zrozpaczony, chce się powiesić na najbliższym drzewie – gdy trzej obłąkani przyjaciele mu o czarodziejskich

powiesić na najbliższym drzewie – gdy trzej chłopcy przypominają mu o czarodziejskich dzwonkach. Dźwięk dzwonków istotnie wnet przywołuje zaginioną. Oboje oddają się słodkim marzeniom o szczęściu małżeńskim i licznym potomstwie...

ODSŁONA 9.Królowa Nocy wraz z trzema damami, prowadzona przez zdradzieckiego Monostatosa, usiłuje podstępem wdrzeć się do świątyni, by obalić potęgę Sarastro. Już trzy damy i Monostatos oddają jej hołd jako przyszłej władczyni, lecz oto gromy i błyskawice odrzucają ich na powrót „w ciemności zewnętrzne”.

ODSŁONA 10.W pełni blasku świątyni Słońca Sarastro uroczyście przyjmuje Tamina i Paminę do dostojnego kręgu wtajemniczonych. Piękno i mądrość będą im odtąd zawsze towarzyszyć na dalszej, wspólnej drodze życia.

[Powrót na stronę główną](#)

[Powrót do listy aktualności](#)

